

Tomáš Pitucha

Deset let Darmožroutem-bonus

Tom a Pěťa tvořili od mala nerozlučnou dvojici. Jejich společná dobrodružství se stala inspirací pro kreslený seriál Z. Jonáše a M. Čermáka, který vycházel na počátku devadesátých let v časopise Junák. Příběhy byly sice mírně ideologizované pro účely skautského časopisu, nicméně jsou cenným svědectvím o dětství těchto udatných hochů. Obě postavy vystupují i v "Příbězích starého vlka" - povídkách, které vycházely na pokračování rovněž v Junáku.

Přikládám dvě ukázky z kresleného seriálu "Tom a Pěťa" a úryvek z "Příběhů starého vlka". Pro případné zájemce mám k dispozici tři ročníky časopisu Junák (r.33/1990, r. 34/1991, r. 35/1992). Pro doplnění ještě ilustrace v Country zpěvníku od Marko Čermáka a fotografie, podle které byla vytvořena.

podvlíkačkám zdar!

Tom

TOM PETA

V TMAVÉM DOMĚ

O ÚPLŇKOVÉ NOCI KLUCI U KRÍŽKŮ NEFORČILI. DO PŘÍSTÍHO ÚPLŇKU JE DALEKO...

DOUFAM, ŽE SE KLUCI NEPLETLI, ŽE NEZNAMÝ RR NECHÁVÁ VZKAZY U KLUBOVNY VZDYCKY V NOCI.

TAK TUHLE NOC HO MUSÍME ODHALIT.

ZAČÍNA BYT KOŠA. ZABALÍME SE DO DEKY A BUDEME POZOROVAT SRUB. PŘIPRAV SI BATERKU!

DRUHÝ DEN RÁNO: TOME VSTÁVEJ! TROCHU JSME ZASPAH! A - CO JE TOHLE?

TO NÁM TU NECHAL! TAKOVÁ DRZOST!

TEĎ Ať UŽ SI SVOJE PÍSMENKA NECHÁ!

ZA CHRABŘÍ STŘEŽENÍ SRUBU 3=B

KONEČNĚ NASTAL DALŠÍ ÚPLŇEK:

TEĎ TO PŘECE NEVZDÁME. JSEM ZVĚDAJ. JESTLI DOKAZÍ DALŠÍ KLUCI.

MOC SE MI TAM NECHCE. CO KŇDĚ NÁS TEN PŇDŇVŇM CHYTÍ?

JE TU NAPSÁNO JEN 80 M, 90° ŽE BY VZDÁLE- NOST A AZIMUT?

DOBŘÍ, NIKDO NEJDE.

PROBOHA! AZIMUT 90 MÍŘÍ PŘÍMO DO TOHO STRAŠIDELNĚHO DOMU!

MYSLŇM, ŽE SE I PODLE ÚPLŇKŮ A HODINEK DÁJÍ URČIT SVĚTOVĚ STRANY STEJNĚ JAKO PODLE SŇLNCE. ALĚ BACHA NA LETNÍ ČAS!

NEMĚLY BYCHOM SE RŇDŠI ROZHLEDNOUT, JESTLI NĚCO NĚNÍ VENKŮ?

KE VCHŇDU JE TO 70 METRŮ. TAK TO RISKNĚM DŇVNĚ, NE?

TO SE MI NEĚDÍ. OTEVŘENO, TMA A NIKDE NIKDO.

TAMHLE PŇSVĚTĚ SVĚTLO. TAK ZAKŇ- PĚM A VEJDEM. SNAD NÁS TEN ŠILENEC NEZACHĚ.

TO NĚNÍ MOŽNŮ!

ŠTĚNĚ MĚ, JESTLI SE MI TO NEZDÁ!

KAM TO KLUCI VEŠŮ? SNAD KONEČNĚ PŘÍSTI ČÍSLO PŇRINESE VYSVĚLENÍ!

TOM PETA

V ZAJETÍ

OČEKÁVANÝ DOPIS BYL ZAHMĚNOU JIMEN DORUŽEN JOUZOVI, S NIMŽ JSOU TOM A PETA NA VALEČNÉ NOZE.

URČITĚ NENÍ JOUZA DŮMA, TOMĚ?

JE TO DOBRÝ, PĚTO, JE TAM JEN BABIČKA.

DOBRY DEN, PANÍ JOUZOVA, LISTONOŠKA DALA OMYLEM VAŠE MU TOMŠOVI DOPIS NA MOJE JMÉNO...

PODÍVÁM SE, JESTLI TO NEMÁ NA STOLE.

OPRAVDU, ADRESA (TEN PADOUCH HO OTEVŘEL.) JE JANDA?

DĚKUJEM PĚKNĚ.

... A V PĚDESÁTÉM ROCE, KDYŽ BYLO NEJHŮŘ, JSME NA TRADIČNÍM MÍSTĚ U PŘEVISU ÚMLUVY ZAKOPALI TRUHLU S KRONIKAMI A ODDÍLOVÝMI LISTINAMI. NA MÍSTĚ BYL NA SKALE NÁZEV ODDÍLU, BYLO TO ASI 2 KM ZAPADNĚ OD PSÍ HLAVY. DRŽIM VÁM PALCE...

A TAM TĚDA JOUZA KOPE. HONEM ZA NIM!

KOUKĚTE, VOLOVÉ! NA NĚCO JSEM NARAZIL!

PĚTO, UTÍKEJ PRO POSILY!

TAK SE DO TOHO PODÍVÁME...

POČKEJTE, TO NEMŮŽETE!

A PODÍVĚJME, BUDEME MÍT OBECENSTVO.

TADY SE MŮŽEŠ V KLIDU KOUKAT...

PUSŤTE MĚ, NEMÁTE PRAVO!

... A PAK UVIDÍME, JESTLI SI TRUHLU NECHÁME, NEBO JESTLI TI JI PRODAJEME, AŽ NÁM DOBŘE ZAPLATÍŠ, TY PRAVO!

NEJDE TO OTEVŘÍT, BYTELNÁ PRÁCE!

VEJ TO KRUMPÁCEM, TY VADO!

JAKÝ BUDE OSUD TRUHLY V NESPRÁVNÝCH RUKOU?

Příběhy Starého vlka

Výzvědy

Z. Jonáš

Když jsem vyzval chlapce z našeho oddílu, aby si někde nedaleko své vesnice vyhlédli pěkné skryté místo a vybudovali si tam základnu, kam se budou často vracet, netušil jsem, co se z toho vyklubá. Těhle akci mělo dát trochu vzruchu a napětí zvláštní „pravidlo hry“: všichni tajili polohu svého vlastního doupěte a snažili se vypátrat co nejvíce tajných doupět jiných hlídek.

První úspěch v detektivním slídění slavili Petrovičtí. Objevíli základny skryté u Lhoty a Záhoří. Nesnesitelně se svými holmesovskými schopnostmi vytahovali. Pěťa s Tomem se rozhodli, že vyrazí ve středu odpoledne po škole na výzvědy do Petrovic a okolí, aby těm zblábnutým trochu srazili hřebínek. Tajné doupě se jim sice vypátrat nepodařilo, zato přišli na stopu „zločinu“. Radek s Ondrou, dva bráskové z Petrovic, vyvázeli ze vsi do lesa na černou skládku nepotřebné harampádí.

„Tohle by se mělo říct Čičovi!“ bouřil Tom. „S oddílem sbíráme po lesích papíry, plechovky a rozbité láhve, zahlazujeme po mastných ohništích, děláme všechno pro to, aby bylo ve Skaláku čisto — a tihle dva tajřítki klidánko vozí do přírody hromady neřádů!“

„Něco by se s tím mělo udělat,“ řekl Pěťa. „Ale když to povíme Čičovi, budeme u něho vypadat jako žalobníci. Víš přece, co tihle říkal: Jestli někým skutečně pohrdám, pak jsou to do našeho. Kdo v dětství žaluje, z toho se v dospělosti stane udavač.“

„Tak to oznámíme v hájovně,“ trval na svém Tom. „Nemusíme Ondru s Radkem jmenovat. Jenom řekneme, že jsme viděli lidi z Petrovic vyvážet do Skaláku staré krámy.“

„A když se nás zeptá, kdo to byl?“

„Povíme mu, že jsme z jiné vesnice, a tím to zhasne. Nemusíme lhát ani vyklopot všechno, co víme.“

Po neúspěšném pátrání u Petrovic se druhý den snažili Tom s Pětou získat nějaké informace o tajném doupěti Honzy a Miši ze Záhoří. Byl jsem právě v tělocvičném kabinetu, když do tohoto odlehleho kouta zatáhli ti dva vytečnicki o hlavní přestávce Honzova mladšího bratra. Tam se odehrál zajímavý rozhovor:

Tom: „Pepiku, chceš žvejkačku?“

Pepík (usmrkaný třeták): „Nó!“

Tom: „Jakou máš radši? S Donaldem, nebo permintovou?“

Pepík: „Obě.“

Pěťa: „Dobrá, tak ti dáme tu s Donaldem. Ale nejdřív od tebe něco potřebujeme.“

Pepík: „A co?“

Tom: „Pověz nám, kde má váš Honza tajný doupě.“

Pepík: „Cože?“

Pěťa: „Chceme vědět, kde si tvůj brácha s Mišou udělal svoji základnu.“

Pepík: „Jakou základnu?“

Tom zřejmě pochopil, že Pepík o existenci tajného doupěte Záhořáků nic neví. A tak změnil směr výslechu.

„Aspoň mi řekni, kam tvůj brácha s Mišou odpoledne chodí. Nevšiml sis, že se často někým vytrácejí a dávají přitom pozor, aby nikdo nevě-

děl, kam jdou?“

Pepík: „No jo, občas jo.“

Pěťa (s nadějí v hlasu): „Tak nám řekni, kam takhle tajně chodívají.“

Pepík: „To já nesmím prozradit!“

Tom zbystrčil sluch a zaradoval se. Nadějná stopa! Navenek však zůstal klidný: „Chceš tu žvejkačku?“

Pepík: „Už jsem řek, že jo.“

Pěťa: „Tak povídej!“

Pepík: „Nejdřív mi dej Donald.“

Tom mu podal žvýkací gumu. Pepík ji opatrně rozbalil, podíval se na kreslený vtípek, který byl uvnitř obalu, zasmál se a řekl: „Tyhle obrázky já sbírám.“

„Teď chceme slyšet, kam se Honza s Mišou často vytrácejí,“ řekl přísně Tom.

Pepík však byl chytřejší, než si mysleli.

„Já nevím, jestli to mám prozradit. Brácha by mě přerazil, kdyby se dověděl, že jsem to někomu řekl.“

Pěťa: „Neboj se, budeme mluvit jako hrob.“

Pepík: „Tak mi dej i tu druhou žvejku.“

„Člověče, ty jsi vyděrač!“ řekl Tom a podal Pepíkovi i druhou žvejkačku.

„Teď to konečně vyspí!“

Pepík se opatrně rozhlédl na obě strany, jestli není poblíž někdo nepovolaný, a pak pošeptal Tomovi a Pětovi hrozné tajemství: „Honza s Mišou chodívají za ves k hájence. Chtěl jsem, aby mě vzali s sebou, ale nikdy mě nevzali. Tak jsem je jednou stopoval.“

Pepík udělal dramatickou pomlku a podíval se na své posluchače. Tom se v duchu radoval. Za pouhé dvě žvejkačky odhalil tajné doupě Záhořáků, to je přece senzační úspěch!

Pepík vycítil jejich ukrutný zájem a pokusil se toho využít.

„Nemáte ještě jednoho Donalda?“

„Ty mrňavej vydřiduch!“ chytíl ho Tom za límec. „Povídej, nebo ti seberu obě žvejky!“

„Já už mám jednu v puse,“ usmál se Pepík, ale smích ho rychle přešel, protože s ním Tom začal cloumat.

„Tak co, bude to?“

„Honza s Mišou prolezou u hájenky dírou v plotě a vždycky si na zahradě nakapsují hrůšky a jabka.“

„To je všechno?“ zeptal se Pěťa. „Nikam jim nechodívají?“

„Ale jo, chodívají. Kdybys mi přinesl ještě ně-

jaký Donaldy, pověděl bych vám i jiný tajemství.“

Tomovi povolí nervy a začal na Pepíka křičet. Honzův mladší brácha byl však hbitý jako lasička, vysvobodil se z Tomášova sevření a dal se na rychlý ústup ke své třídě.

V té chvíli se rozdmčel zvonek a ohlásil konec přestávky. To Pepíka zachránilo.

Po marné snaze zjistit nějaké informace o tajném doupěti Záhořáků slavili Pěťa s Tomem konečně první úspěch. Dostali se na kobylku Lhořečákům. A pak vyslídili Jendovu základnu přímo v Kovářově.

Jenda chodil do našeho oddílu z Kovářova jediny, a proto jsme ho uznali za osamělou skautskou hlídku. Tajné doupě si zařídil za rodnou chalupou ve stodole. Stodolu bych asi nemohl uznat, je to příliš rozlehlý objekt. Jenda však zvolil za svou skrýš krytý kočár, ve kterém se v dávných dobách vozil jeho dědeček, bohatý sedlák. Jenda sám kočár nikdy neviděl s koňskou zápřezí, naposledy prý v něm vezl jeho táta ke křtu do kostelíka v sousední obci. Táta se na to pochopitelně nepamatuje, protože to bylo už v roce 1949, a od té doby stojí landaur ve stodole a usazuje se na něm letitý prach. Před několika dny ho Jenda důkladně očistil, umyl, vyčidil na něm všechny kovové součástky a vnitřní prostor uzavřeného kočáru si vyždobil podle svého vkusu. Tady trávil dlouhé hodiny při svitu staré vozové lampy, je to jeho malá soukromá klu-

bovna, kde je svým vlastním pánem.

Sem zavedla Jendova sestra Anča Pětu s Tomášem, když se jí vypyřádali na bratrovo tajné doupě. Netušila, že tím prozradila jeho velké tajemství.

Volání o pomoc

Nevím, proč mě podzimní večery vždycky tak vzrušují, snad v tom hraje důležitou úlohu dávné vzpomínky na léta, kdy jsem jako malý více skládal zkoušku odvahy a putoval sám temným říjnovým úvozem ke křížku na rozcestí, abych tam ze skryté schránky vyzvedl kovovou lilii na důkaz, že jsem došel až na stanovené místo. Možná, že ve mně navždycky zůstal silný dojem z noční hry, kdy jsme se my nejmenší proměnili v chlapce z divošského kmene, kteří skládají první zkoušku mužnosti.

Akela nám tehdy nabídl obličeje a poslal nás do hlubin listopadového lesa, abychom se tam poschovávali před bojovníky pověřenými náčelníkem drsným úkolem: vypátrat mladé uprchlíky a nemilosrdně zučtovat s těmi, kteří jsou tak málo opatrní a tak málo hbití, že se nechají chytit.

Bojovníky tehdy představovali Akela a jeho dva zástupci. Pročesávali temný les a my malí jsme se krčili ve svých skrýších se srdcem tak

